

La finestra parladora

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

El nom se'm va ocórrer en ocasió d'una excursió per les Valls del Montcau sota el guiatge del Joan Moliner i Manau; aquesta zona a cavall de l'Alt Vallès i Bages, pertany clarament al que tècnicament es coneix com el "cinquè món" ; està clar que més enllà de les denominacions diverses només hi ha un món, però la repetició de circumstàncies peculiars han fet que aquesta mena de definicions siguin conegudes per tothom.

El "cinquè món" és aquell en que hi ha recursos disponibles, però no hi ha població. Catalunya en una gran part del seu territori està ja al cinquè món, alhora que per una petita part de la població això és el primer món , [excés de recursos, sobreproducció de deixalles, malbaratament d'energies,....] i per capes cada cop més nombroses el quart [manca dramàtica de recursos, fam, malalties, misèries, explotació, desatenció, abusos ,....] ; insisteixo en que això succeeix a Catalunya, si ,si ! la del Barça, la dels trens l'alta velocitat, la de la línia de molt alta tensió, i també la de les accions criminals i/o violentes, Sant Cugat, Sant Fruitós de Bages,

Havíem sortit de Rocafort i mentre guanyàvem alçada apropant-nos al Montgrós, contemplàvem l'extrema desolació de les terres d'aquest terme, i del de Talamanca a conseqüència dels darrers incendis; ben aviat mentre baixàvem vers l'anomenat Sot de Casassies, el paisatge va recuperar la seva fesomia habitual, herba, arbustos, algun arbre i molta, molta brusca; donava la impressió que algú tornava a preparar el terreny per un nou incendi. Aquestes terres s'havien anat abandonant des de la meitat del segle XIX; on hi havia hagut camins, arbres, marges , fonts , masies, t'hi trobaves ara, xaragalls estrets i relliscosos, vegetació arbustiva que amagava, pedres i fonts, sota les ruïnes de masies que havien donat aixopluc a famílies amples durant més de 1.000 anys. Els recursos d'aquesta naturalesa feraç , continuaven intactes, calia només tornar a treballar-los. Per descomptat en termes econòmics, és més senzill prendre'ls als països pobres de l'anomenat tercer món, que produir-los - honestament - a casa nostra.

Amb algun esquinç, a la pell i a la roba, assolíem el turó de Casassaies, la casa malgrat l'absoluta ruïna en que es troba, vista des de la cara de la tarda, sembla talment un vaixell que solca l'infinit; em va cridar l'atenció una de les finestres del segon pis, i vaig mirar-la amb els meus prismàtics, hi havia certament un llarg gravat a la pedra, en l'espai central s'hi veia un escut, hores d'ara fem gestions per esbrinar si va pertànyer a la família que dona nom al mas, a dreta i esquerra , unes marques, que després d'ampliar la fotografia, amb l'ajuda del meu bon amic Manel Navas, van resultar ser una pregaria , i/o una invocació de protecció. A l'esquerra de l'escut apareix IHS , i a la dreta MV, damunt d'un i altre, una minúscula lletra grega, alfa i omega, ara la lectura resultava senzilla CRIST I MARIA VERGE , i la plasmació amb les lletres gregues de l'afirmació de fe, Crist alfa i omega, principi i final !

M'expliquen que els darrers masovers que hi ha haver, fugien l'any 1.949 en direcció a França, i com diuen en aquell país, "l'absència de notícies és bona notícia" , van arribar be de salut , i viuen encara. De ben segur per a ells, va funcionar la pregaria feta pedra, que resa cada dia el sol quan surt.

Des de totes les finestres de les velles masies ens envien cada dia un missatge, la terra de la llibertat, de la honestat i la justícia, està aquí, sempre ha estat aquí !.

Potser fem massa soroll per sentir el missatge, en tot cas, mai és tard per tornar a fer les coses com cal, oi ?
© Antonio Mora Vergés